

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Respect pentru cazașii și sănătate

BĂRBIERU, SORIN MIHAI

De ce am devenit polițist / Sorin Mihai Bărbieru

București : Neverland, 2017

ISBN 978-606-8390-48-2

821.135.1

Redactor: Alina Radu
Concepție grafică: Carmen Lucaci
Tehnoredactor: Ștefania Mărgineanu

Toate drepturile rezervate. Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse sau transmise, sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului.

Ediție publicată de Editura NEVERLAND

Copyright © 2017

Sorin Mihai Bărbieru

DE CE
AM DEVENIT
POLIȚIST

Cuprins

De ce am devenit polițist?	9
1. Prima zi de Academie.....	16
2. Drajna.....	20
3. Primul an în Academie	102
4. Jurământul.....	134
5. Viața după jurământ.....	162
6. Petrăchioaia.....	198

Respect pentru oameni și cărți

De ce am devenit polițist?

Este o întrebare care îmi este adresată de mai mulți prieteni noi. Răspunsul e atât de complicat încât nu știu dacă îl voi putea găsi, aşa că, am început să dau timpul înapoi, căutând răspunsul.

Sunt născut, crescut în Piatra Neamț, un oraș interesant din toate punctele de vedere, un târg vechi, frumos, atestat documentar cu peste șase sute de ani în urmă, un orașel dezvoltat intelligent. Dealul din mijloc, Pietricica, se înalță semet, cu fruntea acoperită de pădure Tânără, iar releul din vârf se ridică drept, ca un mare semn de exclamare. Orașul e înconjurat de alte dealuri împădurite, care dau senzația de covată în care, mâninile unor uriași au plămădit un târgușor cochet, o mică lume în miniatură.

Orașul în care am trăit cei mai frumoși ani, prima dragoste, prima dezamăgire, liceul unde am învățat, iubit, urât, cu aceeași pasiune.

Dar, să revenim la povestea noastră...

Îl văd pe Sorin (puștiul de opt-nouă ani), asistând pentru prima dată la o cercetare la fața locului: un autoturism din cartierul unde locuam, Mărășei, a fost spart. La fața locului a venit o echipă de la Miliția Municipiului și, pentru prima dată, am văzut cum se ridică o amprentă. Inutil să mai povestesc faptul că am furat din casă singura bandă de scoci și am început să mă joc de-a detectivul cu ceilalți copii, pe afară. Nu știau de unde am făcut rost de o lupă și dă-i: deducții (inspirate de Sir Arthur Conan Doyle și al lui Sherlock Holmes, cărți pe care le „înghițeam” cu o viteză uimitoare), căutări, cercetări la fața locului a posibilelor „crime”, investigații mai mult sau mai puțin complexe.

Ajunseseam să citesc urme pe ciment, (e vina lui Karl May și ai lui Winnetou, Old Shatterhand și Old Firehand). Îmi aduc aminte cu drag de întâia dată când am pus mâna pe carteia lui...era primul volum pe care l-am citit, pe nerăsuflare, într-o singură după-amiază. Abia așteptam ca a doua zi să vină Alex, colegul meu de școală, ca să-mi aducă și celelalte două volume. Este inutil să mai spun că le-am devorat cu aceeași plăcere nebună cu care l-am „înghițit” și pe primul.

Au urmat anii în care am început să devorez toată literatura de acest tip, de la autori români până la cei străini, titani ai genului. În timpul liceului am auzit de Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” din București, iar visul a prins contur, undeva, în clasa a X-a. Am început să văd, să visez și să trăiesc prin prisma Academiei; orice veste care avea legătură cu Academia îmi suna direct în urechi.

Au trecut anii, am terminat liceul, am luat și BAC-ul și a venit primul examen pe care, din păcate, l-am picat cu paisprezece sutimi. Cu el a venit prima dezamăgire. Drumul

de la București spre casă a fost un drum întunecat, fără nimic frumos. Nu am văzut nimic în jurul meu, eram doar eu și tristețea mea. De fapt, mai mult dezamăgirea pentru pierderea examenului. Câteva zile bune nu am vrut să ies din casă și nu am dat ochii cu nimeni.

Am avut „plăcerea” să găsesc oameni care s-au bucurat de eșecul meu, singurii care m-au încurajat au fost părinții mei. Ei au ținut cu toată dragostea și toată puterea să mă încurajeze și au făcut-o atât de bine încât tristețea a făcut loc unui alt sentiment: ambiția. A urmat un an în care am stat cu burta pe carte, un an în care, dacă-mi aduc aminte bine, chiar de ziua mea, pe doisprezece aprilie, am învățat mai mult de douăsprezece ore doar la istorie.

A venit și anul următor, și a venit din nou examenul: a fost un examen fantastic de greu. Nu pot să redau în cuvinte emoțiile trăite, a fost dur de tot: din patruzeci și opt pe loc, după probele sportive și medicale, am mai rămas vreo douăzeci și patru (nu mai țin minte exact, aşa că, scuze dacă am greșit).

Scrisul. Off, scrisul...în noaptea dinaintea examenului la istorie nu am dormit de emoție. Dimineața am plecat de la unchiul meu și am ajuns la Piața Romană, fiind în întârziere: nici un autobuz la orizont, deja credeam că am pierdut examenul. Îmi venea să-mi mușc mâinile de ciudă. M-a salvat un polițist de la Rutieră, pe motocicletă: m-a ascultat, în timp ce ii explicam, aproape plângând, ce și cum. M-a dus ca vântul și, am ajuns în sala de examen cu trei minute înainte de a începe.

După examen am venit acasă, rezultatele urmău să se afișeze după mai mult de o săptămână. Dacă vă imaginați că am dormit mai mult de douăzeci și patru de ore adunate

atunci nu sunteți pe drumul cel bun. Am așteptat cu inima la gură să merg înapoi la București, să văd rezultatele; din fericiere pentru mine, am intrat undeva între primii o sută, din vreo trei sute de locuri, o concurență acerbă.

Ziua în care s-au citit rezultatele... emoții, nebuние maximă. Pulsul la o sută optzeci. Când mi-am auzit numele era să mă ia leșinul. Unii făceau tumbe de bucurie (eram pe stadion, erau peste o mie de candidați). Cei care am intrat am fost duși într-o sală unde un ofițer ne-a comunicat data la care urma să ne prezintăm, după care am plecat spre Piatra Neamț.

Când am ajuns acasă ai mei știau deja și m-au așteptat cu șampanie; a fost prima și singura dată când am băut o cupă de șampanie. De atunci nu am mai pus gura pe alcool, nici până în ziua de azi.

Bucuria a fost imensă atât pentru mine cât și pentru părinții mei, dar și a unora dintre rude. Bineînțeles că s-au găsit suficienți idioți care să mă întrebe dacă și câtă șpagă am dat. Răspunsul a fost, inevitabil, același: nici dacă aveam bani să dau nu aş fi făcut-o. Ar fi fost umilitor să dai șpagă pentru a putea intra într-o instituție care avea să te formeze ca viitor apărător al legii. NU!

Am sărbătorit mergând la biliard cu prietenii, care m-au numit A.P.V.-ist (armată pe viață). A fost o seară și o noapte de pomină.

Cel mai flatant a fost plânsul unor mândruțe de sărea catrință de pe ele; muncă grea să le lămurești că ai să scrii, că ai să rămâni fidel, că ochișorii tăi nu se vor opri pe nicio altă formă duioasă. Greu, tare! Toată seara m-au petrecut de ziceai că plec la război, nu alta.

La un moment dat în sala de biliard și-a făcut apariția o brunetă cu un păr lung ce trecea de talie; silueta mi se părea

vag cunoscută. Am privit cu atenție în direcția ei și, parcă simțindu-mi privirea, a întors spre mine o pereche de ochi verzi, adânci ca marea. A fost momentul în care am trecut pragul spre leșin: era Iulia, prima și marea mea dragoste, cea care-mi măcinase zilele și nopțile în timpul liceului.

Am văzut-o cu încă două prietene, iar Ovidiu, cel mai bun prieten al meu, a înțeles dintr-o privire despre cine e vorba. Cu un gest scurt a plecat spre grupul de fete și, după câteva secunde bune de parlamentări, fetele au venit la masa noastră de biliard. Am făcut cunoștință și ne-am împărțit în echipe: nu ștui cum s-a nimerit, dar eu am fost nevoie să fac echipă exact cu Iulia...super coincidență; cineva, acolo, sus, se părea că nu este indiferent la pragul leșinului în care mă găseam.

Am jucat biliard din doi în doi: dădeam cu tacul aiurea, iar concentrarea se duse de răpă. Ca un făcut, de fiecare dată când trebuia să lovească bilele cu tacul, simteam cum se lipește de mine și, evident, concentrarea mea era pa-pa.

Toată seara am petrecut-o în compania prietenilor, iar la sfârșit, când ne-am dus spre casă, gașca s-a împrăștiat; nimerisem bine de tot, alături de mine pășea, ca pe nori, Iulia. Nu am cum să-mi amintesc ce discutam, mintea plecase demult prin nori. Din păcate, cu fiecare pas pe care-l făceam, ne apropiam de casa fetei și, gândul că ne vom despărți, m-a făcut să mă întristez puțin.

La un moment dat am simțit mâna caldă atingându-mă, delicat. Am răspuns invitației mute și am strâns ușor, cu palma tremurândă, degetele fine. Nu am avut curaj să o privesc: simteam cum mi se înmoia genunchii. Habar nu am cum am ajuns în fața blocului unde locuia fata. M-am trezit brusc, la un moment dat, că îmi face semn să ne oprim. Ne-am adăpostit în scara blocului și simteam cum mi se

umezesc ochii, iar inima a ajuns la două sute și ceva de bătăi pe minut. M-am rezemnat de perete, iar ochii au stat în pământ; la cât eram de tăntălăuț, nu aveam nicio sansă să îi ridic.

Am simțit degetele fetei ridicându-mi bărbia și am încremenit... m-am cufundat în apele adânci ale ochilor și am simțit respirația dulce odihnindu-se pe buzele mele. Am închis ochii și am simțit o mică descărcare electrică atunci când buzele ei le-au atins pe ale mele. Respirația s-a oprit și mi-aș fi dorit ca momentul acela să nu se termine veci. Din păcate, când am deschis ochii, am auzit șoptit un „noapte bună”, după care am văzut-o urcând scările.

Că nu am dormit toată noaptea, mai are rost să spun? Am ajuns acasă și nu mi-a trebuit nici mâncare, nimic. Am stat până dimineața cu mâinile sub cap, privind tavanul alb, pătat pe ici pe acolo de cadavre de Tânără uciși cu sânge rece.

Mă gândeam la anii care trecuseră din momentul în care apăruse fata astă în viața mea. A venit ca un uragan și a lăsat dezastru în urmă. Din fericire, cu un simplu gest, a șters anii de oftat și dor.

Pentru ochii ei verzi am fost în stare să fac gesturi de care nu mă puteam crede capabil dar acestea vor fi parte din secretele mele, bine ascunse, acolo, undeva, în fundul sufletului.

Moș Ene a venit într-un târziu și am alunecat în brațele lui. A fost o noapte scurtă, plină de frământări și suspine. Nu mai ștui de câte ori m-am trezit și de câte ori am adormit la loc.

Dimineața următoare am făcut bagaje, am pregătit tot ce era de pregătit pentru drumul spre București, unde mă aştepta o nouă viață, un nou început. Pregătirile au fost făcute într-un ritm nebun; la un moment dat, valiza stătea cuminte în mijlocul casei. Am închis-o cu chiu cu vai și am purces la a-mi lua rămas bun de la toate rudele, unchi, mătuși, care

mi-au pompat mâinile, urându-mi toate cele bune pe noul drum pe care apucasem.

Pe drumul spre București am avut ocazia să întâlnesc o familie de oameni absolut minunați, din Ploiești, dar, despre ei voi povesti la momentul oportun.

1. **Prima zi de Academie**

Ei, că aici voi am să ajung: prima zi. Am ajuns la poarta Academiei, unde am intrat vreo treizeci-patrutzeci de înși, speriați de bombe. Drumul de la intrare până pe platoul din mijlocul Academiei ni s-a părut ca drumul Golgotei. Am ajuns pe platou și am fost preluată de niște colegi din anul patru, jandarmi, care urmău să ne fie comandanți de pluton până la jurământ. După ce ne-au adunat ei, într-un fel, consultând tot felul de liste și listuțe, am format un fel de coloană și am luat drumul dormitoarelor.

Odată ajunși acolo, am simțit pentru prima dată miroslul cazon: paturi din metal, saltele cam tari, niște perne de-ții spărgeai capul cu ele, dar nu conta. În dormitorul meu eram șase înși: doi moldoveni, doi olteni, un ardelean și un coleg din Buzău. Am desfăcut toți bagajele și ne-am oprit brusc: unul dintre olteni avea o valiză de lemn, iar când a desfăcut-o, deasupra hainelor avea gradele până la sergent-major.

Restul ne-am spart de râs și au început bancurile cazone: cum, nu le știți? Alea cu oltenii care umblă după grade, ardelenii să doarmă, iar moldovenii după mâncare. Ei bine, când am desfăcut valiza mea, deasupra tronau doi cozonaci

făcuți de bunica, iar jumătate din ea era plină cu mâncare... na, asta-i viața. Între noi, atunci, pe loc, s-a legat o prietenie care durează și acum: olteanul cu gradele mi-a devenit cel mai bun prieten în Academie, prostile pe care le-am făcut împreună nu vi le zic, îmi strică imaginea.

Ne-am adunat în curte și locotenentul de jandarmi a început să ne explice ce și cum: la cât de ameții eram, nu cred că a înțeles nimeni ce aveam de făcut, dar nu conta. Ce era de reținut a fost că regulile sunt acolo spre binele nostru, iar ordinul superiorului nu se discută, se execută (un concept nou, care-mi cam dădea peste cap echilibrul interior). Dar, am zis că, odată ce au fost în stare alții să treacă pe acolo și nu au mai murit, speram și eu să fac o figură faină, cât de cât.

Am plecat încolonați la sala de mese, unde am făcut cunoștință cu mâncarea cazonă; fiecare înghițitură intra cu greu, se dusese bucuria puiului la cuptor făcut de mama, a plăcintelor poale-n brâu ale bunicii, alivencului, iar pasca, turta cu julfă începeau să devină amintiri îndepărтate. Era o ciorbă subțire (de fapt, cam apă chioară, cu niște urme de cartofi și ceva carne, parcă...nu bag mâna-n foc), felul doi varză... laser, frate. În patru ani am mâncat la varză de nici acum, după douăzeci și doi de ani, nu mai suport miroslul.

Cu ciobă găsim o soluție, aveam la mine un plic de condimente și mai băgam în ea. După vreo câteva ore de alergat prin pădure devinea cea mai delicioasă mâncare din lume. De varză nu mă pot atinge nici mort. Cred că, mai degrabă aş face greva foamei decât să bag varză călită în gură.

Una peste alta, după ceva vreme, mâncarea chiar năs-a părut delicioasă, mai ales că se duseseră fișele de la mama de acasă. Fasolea...nuuu, că fasole ca acolo nu am mâncat în veci. Când era ziua de fasole ne luam după mirosl și aranjăm porție dublă...moldoveanul tot moldovean, ce să-i faci? Măi, frați/cumnați, moldoveanul dacă nu mănâncă bine se stinge pe

picioare. Poveștile alea vasluiene cu rachiu și alte ape de foc sunt minciuni propagandistice.

De la masă am plecat spre dormitoare unde s-au împărțit sectoarele: na belea, norocul meu a fost să am sector la budă. Prima dată în viața mea am învățat cum se curăță un pisoar cu lama și cărămidă...meserie, frate. La ora 12.00 arătau ca noi, nici urmă de rugină. După vreo trei ore de frecat am plecat la dormitor, mulțumit de mine și mândru nevoie-mare.

Ora 22.00, stingerea. După ce s-a lăsat liniaștea mi-a venit să plâng. Îmi blestemam zilele și mă întrebam cine dracu m-a pus pe mine să vin acolo. La un moment dat m-am ridicat din pat și i-am văzut pe toți ceilalți, în aceeași situație, toți răciseră brusc, își trăgeau nasul...nasol tare cu guturaiul ăla.